

“ ἈΡΜΟΝΙΑΙ , ,

ΤΙ ΝΑΝΕ ΤΑΧΑ ;

Στὴν Ἀρμῶνη.

I.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος πληθύνεται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, κατακαίηται τοῦ κόσμου καὶ χρυσαύονται οἱ κόμποι καὶ λιμυροποιῶν ἢ θάλασσας νοιώθω ἕνα ζῆτον· μα νὰ μοῦ δροσίσῃ τὴ ψυχὴ.

Τί νάνε τάχα;

Τὴν ὥρα ποῦ κατακόρηται ὁ ἥλιος ξεροθήγει τὰ δένδρα καὶ φλογίται τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἀνοσταίνει βροχὴν ἢ γῆ καὶ ναοζώνεται ἢ θάλασσα, τὴν ὥρα ποῦ ὄλα εἶνε ἀποκαθόμενα, νοιώθω μὲ παραῖσην οὐδὲς νὰ μοῦ κρατῇ τὸν νοῦ.

Τί νάνε τάχα;

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος ἀποσταμένος κλιέται πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ σκορπίζει τὴς τελευταῖας ἀκτίνες καὶ ποδίζουσι τὰ συννεφάκια καὶ λιμυροποιῶν ἢ ἀροσι εἶλες, καὶ σιτὴ γῆ πέφτουσι δειλὰ ἢ πρώτες σιτιές, καὶ φουσκάνει ἢ θάλασσα, νοιώθω μὲ λύπη ἀόριστη νὰ μοῦ σφίγγει τὴν καρδίαν.

Τί νάνε τάχα;

II.

Τὴν ὥρα ποῦ τὸ φεγγάρι ὀλόγημο, ἀχνὸ, εἶχεται τὴς γλακῆς καὶ συμπληθιμικῆς ἀκτίνες του καὶ παραμυροζώνου ἢ σιτιές καὶ οἱ ἀνθρώποι σπυράθουσι ψυχὰ τὰ μέτωπα καὶ μὲγαλήνη, μὲ σιωπὴ, ἕνα μυστήριον ἀσπλόγηται παντοῦ, νοιώθω μὲ νύκτι νὰ μοῦ παραλύῃ ὄλο τὸ σῶμα.

Τί νάνε τάχα;

III.

Ἡ ψυχὴ μου, ἢ ξαναγεννημένη, πετᾷ πολὺ ψηλά!
Ὁ νοῦς μου, ὁ κουρασμένος, πλανιέται σὲ μὲ ἔκστασι.

Ἡ καρδιά μου, ἡ πορευμένη, ξεσπᾷ στο δάκρυ.
Νουθεῖω κάτι νὰ μὲ σέβῃ στο ἄγνωστο.
Τί νᾶνε τότε;

IV.

Ἀπὸ μιλίτα φωτεινὰ σᾶν τοῦ ἥλιου τὴν ἀνατολή. Φλογερὰ σᾶν τὸ
μεσοσημένιό του. Ἀπτιμένεμὰ σᾶν τὴ δύση του. Μιὰ σιωπῆτικα —σᾶν
μιὰς Νύμφης ποῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ βάλθη τῶν αἰώνων διὰ νὰ μαγέψῃ μὲ
τὸ ἀφρογέννητο σώμα.

Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ματιῶν της —ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ σώματός της—
πότε βλέπω μιὰ νέα ζωὴ, πότε ἀντικρούζω ἓνα μοιραῖο θάνατο.

Ἐλλίξω καὶ ζαλοῦ.

Ἵστεροθήρια καὶ πεθαίνο.

Ἀπὸ τότε νᾶνε;

* Ἀθῆναι

AMARANTOS

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Οἱ διψήματα ποῦ συνεβίβαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκείνο
ξυγνίστησαν ἓνα πρῶτὸ ποῦ εἶδαν τὸ σπιτάκι τὸ ἥρατο, κυριολεκτικῶς
σὲ ἀναστάσιμα.

Καθένας φροτοῦσε τὸν ἐαυτὸ του εἴ ἔφυγε ζωὴ; νὰ βροῖσῃ μιὰ
ἀπάντησι. Οἱ πλέον περσιεργοὶ σπιατοῦσαν μιὰ στιγμή, ἔριχναν κλε-
φτῆς μιτιὰς μέσα στο σπιτάκι, τὸβλέπαν ἄνω κάτω, ἔβλεπαν μητέρα
καὶ παιδιὰ σὲ μεγάλη νεοκρίτητα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ νοιώσουν
τίποτα κι' ἔτσι ἔπεροῦσαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ λησιμονήσουν σὲ λίγο καὶ
τὸ σπιτάκι καὶ τὴν ὁμορφιὰ του ἀταξία.

Τὶ νὰ συνέβαινε ὅμως στο μικρὸ σπιτάκι ποῦ ἦταν ἀνάστατο;
Κάτι ἀπλοῦστατο καὶ συνεβιβισμένο, κάτι ποῦ δὲν πολυσοκατίζει τὸν κό-
σμο, ποῦ δὲν βλέπει καὶ δὲν ἐγνωστὶ τὸν πόνο ἢ τὴν χαρὰ τοῦ ἄλλου, γιὰτι
τέτοιος συνεβίβασε νὰ εἶνε.

Μέσα ἐκεῖ ἔμεινε μιὰ καλὴ γυναίκοῦλα μὲ τὰ κ' αὐτῆς της. Ὁ ἄν-
δρας της, ποῦ ζοῦσε μαζί τους φτωχικά, ἔπῃσε τὰ μέλιά του μὲ μίση
—πόσα χρόνια πέρισσαν ἀπὸ τότε! καὶ πῆγε μαζοῦα σὴν ἄλλη ἄκοι τοῦ
κόσμου σχεδὸν, γιὰ ναῖσῃ ἔργασία. Ζωντανὸς μένονν ἀκόμα ἡ στιγμή
τοῦ μισερμοῦ του. Ἦταν μιὰ φθινοποφωτισμένη αἰσθήσιν σὸν οὐρανό ἐκλα-
νῶντο μερικὰ ἀχρόλανα σᾶνεμὰ καὶ ἡ φάσις σποροτοῦσε ἀλλόκοτες εἰ-
σοδιὰς, ὅταν ὁ καλὸς της ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα. Κ' ἔμεινε μόνη ἡ μητέρα
μὲ τὰ μικρά της παιδάκια γιὰ νὰ παλέψῃ μὲ τὴν πείνα, μὲ τὸ κρύ.